

Sygn. akt II Ka 251/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Dąbrowska

Sędziowie: SSO Artur Bobiński

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale Andrzeja Ołdakowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy:

K. K. oskarżonego o czyny z art. 297 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 11 marca 2014 roku

sygn. II K 9/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 251/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła K. K. o to, że:

I. dniu 11 kwietnia 2011 r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. Oddział I w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 110 000 zł. poprzez wprowadzenie wymienionej instytucji w błąd co do jego kondycji finansowej i zdolności uzyskania od Banku takiego wsparcia finansowego, w ten sposób, że w dniu 11 kwietnia 2011 r. złożył wniosek o udzielenie kredytu konsumpcyjnego w kwocie 110.000 zł. i przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o jego zatrudnieniu przez przedsiębiorcę działającego pod firmą (...) z siedzibą w M. na stanowisku menedżera na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 20.12.2000 r. z miesięcznym wynagrodzeniem brutto w kwocie 9000 zł., co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, podczas gdy w rzeczywistości nie był zatrudniony przez wymienionego przedsiębiorcę, wprowadzając tym w błąd w/w Bank, w wyniku czego doprowadził Bank (...) S.A. Oddział I w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 110 000 zł.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od marca 2011 r. do maja 2012 r. w O., W. i innych nieustalonych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskując z tego przestępstwa dla siebie i innych osób korzyść majątkową o łącznej wartości nie mniejszej niż 2000 USD, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, organizował innym osobom przekraczanie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej i umożliwiał tym osobom pobyt na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom, w ten sposób, że przekazał M. P. dane dotyczące tożsamości obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizy wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej, zaś M. P.:

- w dniu 25.03.2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców - obywateli Białorusi tj.: P. B., (...), (...), (...), (...),

- w dniu 19.04.2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców - obywateli Białorusi tj.: A. B., A. A., P. M., M. L., A. L., w których to wnioskach zawarł oświadczenie, iż osoby te zaprasza w celu jego odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytom, w tym kosztami zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia oraz kosztów wydalenia z terytorium załączając na dowód tego salda jego rachunków bankowych nr: (...) albo (...), wygenerowane po krótkotrwałym w tym celu ulokowaniu na wskazanym rachunku środków pieniężnych pochodzących od K. K., wyłudzając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...) do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczanie nieprawdy co do wymienionych wyżej okoliczności w dokumencie:

- zaproszenie nr (...) dla P. B.

- zaproszenie nr (...) dla V. N.

- zaproszenie nr (...) dla A. T.

- zaproszenie nr (...) dla I. C.

- zaproszenie nr (...) dla H. T.

- zaproszenie nr (...) dla A. B.

- zaproszenie nr (...) dla A. A.

- zaproszenie nr (...) dla P. M.

- zaproszenie nr (...) dla M. L.

- zaproszenie nr (...) dla A. L.

czym umożliwił wymienionym wyżej osobom pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom,

tj. o czyn z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 264a § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w okresie od marca 2011 r. do maja 2012 r. w O., W. i innych nieustalonych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskując z tego przestępstwa dla siebie i innych osób korzyść majątkową o łącznej wartości nie mniejszej niż 1100 USD, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, organizował innym osobom przekraczanie wbrew przepisom granicy Rzeczypospolitej Polskiej i umożliwiał tym osobom pobyt na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom, w ten

sposób, że przekazał M. W. dane dotyczące tożsamości obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizy wjazdowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaś M. W.:

- w dniu 29.03.2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców - obywateli Białorusi tj.: (...), V. K., A. T., T. K., Y. K.,

- w dniu 05.04.2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców obywateli Białorusi tj.: D. H., A. R., A. L., N. B., N. R., U. M., w których to wnioskach zawarł oświadczenie, iż osoby te zaprasza w celu jego odwiedzin i turystycznym, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych, z ich pobytem, w tym kosztami zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia oraz kosztów wydalenia z terytorium RP, załączając na dowód tego salda jego rachunków bankowych nr: (...) albo (...), wygenerowanego po krótkotrwałym w tym celu ulokowaniu na wskazanym rachunku środków pieniężnych pochodzących od K. K., wyłudzając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...) do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczenie nieprawdy co do wymienionych wyżej okoliczności w dokumencie:

- zaproszenie nr (...) dla A. L.

- zaproszenie nr (...) dla V. K.

- zaproszenie nr (...) dla A. T.

- zaproszenie nr (...) dla T. K.

- zaproszenie nr (...) dla Y. K.

- zaproszenie nr (...) dla D. H.,

- zaproszenie nr (...) dla A. R.

- zaproszenie nr (...) dla A. L.

- zaproszenie nr (...) dla N. B.

- zaproszenie nr (...) dla N. R.

- zaproszenie nr (...) dla U. M.

czym umożliwił wymienionym wyżej osobom pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom,

tj. o czyn z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 272 .k.k. i art. 264a § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 11 marca 2014 r., sygn. II K 9/13:

I. oskarżonego K. K. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I a/o uznał za winnego tego, że w dniu w dniu 11 kwietnia 2011 r. w O. w Banku (...) S.A. Oddział I w O. działając w celu uzyskania dla siebie kredytu złożył wniosek o udzielenie kredytu konsumpcyjnego w kwocie 110.000 zł. i przedłożył poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o jego zatrudnieniu przez przedsiębiorcę działającego pod firmą (...) z siedzibą w M. na stanowisku managera na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 20.12.2000 r. z miesięcznym wynagrodzeniem brutto w kwocie 9.000 zł., co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, podczas gdy w rzeczywistości nie był zatrudniony przez wymienionego przedsiębiorcę, wprowadzając tym w błąd w/w Bank, w wyniku czego uzyskał wskazany kredyt, tj. występku z art. 297 § 1 k.k. i za to na podstawie

tego przepisu skazał go i na podstawie art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II. oskarżonego K. K. w ramach czynów zarzucanych mu w punkcie II i III a/o uznał za winnego tego, że:

a) w marcu 2011 r. udzielił pomocy M. P. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy polegającego na wpisaniu zaproszeń do ewidencji w ten sposób, że dostarczył M. P. informacji w postaci danych personalnych obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizej wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej, zaś M. P. w dniu 25 marca 2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców obywateli Białorusi tj.: P. B., V. N., A. T., I. C., H. T., w których to wnioskach zawarł oświadczenie, iż osoby te zaprasza w celu jego odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytem, w tym kosztami zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia oraz kosztów wydalenia z terytorium RP, załączając na dowód tego salda rachunków bankowych nr: (...) albo (...), wygenerowane po krótkotrwałym w tym celu ulokowaniu na wskazanym rachunku środków pieniężnych pochodzących od K. K., wyłudzając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...) do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczenie nieprawdy co do wymienionych wyżej okoliczności poprzez wpisanie do ewidencji zaproszeń:

- zaproszenia nr (...) dla P. B.

- zaproszenia nr (...) dla V. N.

- zaproszenia nr (...) dla A. T.

- zaproszenia nr (...) dla I. C.

- zaproszenia nr (...) dla H. T. tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k.

b) w okresie pomiędzy marcem a 19 kwietnia 2011 r. udzielił pomocy M. P. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy polegającego na wpisaniu zaproszeń do ewidencji w ten sposób, że dostarczył M. P. informacji w postaci danych personalnych obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizej wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej, zaś M. P. w dniu 19 kwietnia 2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców obywateli Białorusi tj.: A. B., A. A., P. M., M. L., A. L., w których to wnioskach zawarł oświadczenie, iż osoby te zaprasza w celu jego odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytem, w tym kosztami zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztów powrotu do państwa pochodzenia oraz kosztów wydalenia z terytorium RP, załączając na dowód tego salda rachunków bankowych nr: (...) albo (...), wygenerowane po krótkotrwałym w tym celu ulokowaniu na wskazanym rachunku środków pieniężnych pochodzących od K. K., wyłudzając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...) do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczenie nieprawdy co do wymienionych wyżej okoliczności poprzez wpisanie do ewidencji zaproszeń:

- zaproszenia nr (...) dla A. B.

- zaproszenia nr (...) dla A. A.

- zaproszenia nr (...) dla P. M.

- zaproszenia nr (...) dla M. L.

- zaproszenia nr (...) dla A. L.

tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k.

c) w marcu 2011 r. udzielił pomocy M. W. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy polegającego na wpisaniu zaproszeń do ewidencji w ten sposób, że dostarczył M. W. informacji w postaci danych personalnych obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizej wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej, zaś M. W. w dniu 29 marca 2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców obywateli Białorusi tj.: A. L., V. K., A. T., T. K., Y. K., w których to wnioskach zawarł oświadczenie, iż osoby te zaprasza w celu jego odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytem, w tym kosztami zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia oraz kosztów wydalenia z terytorium RP, załączając na dowód tego salda rachunków bankowych nr: (...) albo (...), wygenerowane po krótkotrwałym w tym celu ulokowaniu na wskazanym rachunku środków pieniężnych pochodzących od K. K., wyłudzając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...) do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczenie nieprawdy co do wymienionych wyżej okoliczności poprzez wpisanie do ewidencji zaproszeń:

- zaproszenia nr (...) dla A. L.
- zaproszenia nr (...) dla V. K.
- zaproszenia nr (...) dla A. T.
- zaproszenia nr (...) dla T. K.
- zaproszenia nr (...) dla Y. K.

tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k.

d) w okresie pomiędzy marcem a 5 kwietnia 2011 r. udzielił pomocy M. W. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy polegającego na wpisaniu zaproszeń do ewidencji w ten sposób, że dostarczył M. W. informacji w postaci danych personalnych obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizej wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej, zaś M. W. w dniu 5 kwietnia 2011 r. złożył w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. wnioski o rejestrację zaproszeń cudzoziemców obywateli Białorusi tj.: D. H., A. R., A. L., N. B., N. R., U. M., w których to wnioskach zawarł oświadczenie, iż osoby te zaprasza w celu jego odwiedzin, zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z ich pobytem, w tym kosztami zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztu powrotu do państwa pochodzenia oraz kosztów wydalenia z terytorium RP, załączając na dowód tego salda rachunków bankowych nr: (...) albo (...), wygenerowane po krótkotrwałym w tym celu ulokowaniu na wskazanym rachunku środków pieniężnych pochodzących od K. K., wyłudzając w ten sposób, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...) do wystawienia i rejestracji dokumentu zaproszenia, poświadczenie nieprawdy co do wymienionych wyżej okoliczności poprzez wpisanie do ewidencji zaproszeń:

- zaproszenia nr (...) dla D. H.
- zaproszenie nr (...) dla A. R.
- zaproszenie nr (...) dla A. L.
- zaproszenie nr (...) dla N. B.
- zaproszenie nr (...) dla N. R.
- zaproszenie nr (...) dla U. M.

tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k.

przy czym ustalił, że oskarżony K. K. działał w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. skazał go i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie drugim kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił wobec oskarżonego K. K. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. K. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1-3 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył apelacją w części, tj. w zakresie pkt 2 rozstrzygnięcia, na korzyść oskarżonego jego obrońca.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego - art. 272 k.k. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji jakoby działanie oskarżonych M. P. i M. W., podejmujących czynności za pomocą oskarżonego K. K. miało charakter wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...), w sytuacji gdy osoby te posługiwały się w dacie złożenia wniosku o wpis do rejestru zaproszeń rzetelnymi i odpowiadającymi prawdzie dokumentami, a co za tym idzie ich działanie nie wypełniało znamion czynu określonego w dyspozycji art. 272 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. K. od popełnienia zarzucanych mu w pkt II i III aktu oskarżenia czynów, ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna w stopniu oczywistym i na uwzględnienie nie zasługuje.

W ocenie Sądu Okręgowego oczywiście nieuzasadniony był zarzut obrazę prawa materialnego, którego skarżący dopatrywał się w przyjęciu przez Sąd I instancji jakoby działanie oskarżonych M. P. i M. W., podejmujących czynności za pomocą oskarżonego K. K., miało charakter wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej przez Wojewodę (...), w sytuacji gdy osoby te posługiwały się w dacie złożenia wniosku o wpis do rejestru zaproszeń rzetelnymi i odpowiadającymi prawdzie dokumentami, a co za tym idzie ich działanie nie wypełniało znamion czynu określonego w dyspozycji art. 272 k.k. Podkreślić bowiem należy, że z treści art. 272 k.k. wynika, iż za wskazane tam przestępstwo odpowiada ten, kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Jak wskazuje się w doktrynie w przestępstwie tym chodzi więc o uzyskanie potwierdzenia prawdziwości okoliczności nieprawdziwej poprzez jej poświadczenie przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu w zakresie takiej okoliczności. Strona przedmiotowa tego czynu zabronionego polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia określonego dokumentu. Zachowanie się sprawcy rozważanego czynu polega więc na podstępnym wprowadzeniu w błąd osoby upoważnionej do wystawienia określonego dokumentu, co stanowi czynność sprawczą i wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy, co stanowi wynik czynności sprawczej. Zauważyć należy, że wprowadzenie w błąd to wytworzenie u innej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, przy czym wskazany stan rzeczy musi się odnosić do przesłanek wydania lub samej treści i funkcji określonego dokumentu, który stanowi przedmiot wyłudzenia. W realiach przedmiotowej sprawy okoliczność faktyczna dotycząca sytuacji majątkowej M. P. i M. W., a więc osób zapraszających obywateli białoruskich miała istotne znaczenie dla wydania przez urzędnika działającego w imieniu Wojewody (...) decyzji o wpisie zaproszenia do ewidencji. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 50 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach odmawia się wpisania

zaproszenia do ewidencji zaproszeń, jeżeli zapraszający nie wykazał, że może pokryć koszty, o których mowa w art. 53 pkt 2 ustawy (koszty związane z pobytem cudzoziemca, w tym koszty zakwaterowania i wyżywienia, pokrycie kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd). Fakt ten również potwierdziła przesłuchana w charakterze świadka M. B., która jako specjalista Działu (...) (...) Urzędu Wojewódzkiego zeznała, że przyjęto, że osoba zapraszająca musi mieć kwotę 650 zł miesięcznie na osobę zapraszaną i jeżeli nie spełnia tego kryterium to otrzymuje decyzję odmowną (zeznania świadka k. 24-25). Wprowadzenie w błąd może być przy tym zrealizowane m.in. przez złożenie własnych fałszywych oświadczeń. W świetle nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych do podstępnego wprowadzenia w błąd, o którym mowa powyżej w niniejszej sprawie niewątpliwie doszło. M. P. i M. W. składając wniosek o wpisanie zaproszeń do ewidencji przedłożyli bowiem nieprawdziwe oświadczenie, iż zapraszają cudzoziemców w celu ich odwiedzenia, a nadto zobowiązują się do pokrycia kosztów związanych z pobytem cudzoziemca, w tym kosztów zakwaterowania, wyżywienia i ewentualnego leczenia, pokrycia kosztów podróży powrotnej do państwa pochodzenia lub zamieszkania albo kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd, oraz kosztów wydania i wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu (art. 51 ust. 2 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach). Tymczasem ww. nie zamierzali w rzeczywistości gościć osób narodowości białoruskiej, nie posiadali też wystarczających środków materialnych do pokrycia powyżej wskazanych kosztów. Pieniądze znajdujące się na rachunkach bankowych M. P. i M. W. nie należały bowiem do nich i nie mogły być przez nich wykorzystane na pokrycie kosztów pobytu cudzoziemców, a zostały przelane przez inną osobę jedynie na krótki okres czasu i wyłącznie w celu wygenerowania odpowiedniego salda.

Wskazać również należy, iż dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 272 k.k. nie wystarcza samo złożenie nieprawdziwego oświadczenia, ale konieczne jest podjęcie jeszcze pewnych działań, np. przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie nieprawdy. M. P. i M. W. takie działania niewątpliwie podjęli. Zdając sobie sprawę ze swojej sytuacji majątkowej, która nie pozwoliłaby im na uzyskanie wpisu przedmiotowych zaproszeń do ewidencji, przedłożyli dokument wskazujący saldo ich rachunku bankowego, na którym znajdowały się pieniądze w rzeczywistości jednak do nich nie należące, lecz przelane przez inną osobę wyłącznie w celu odpowiedniego wygenerowania salda na rachunku bankowym. Zachowanie wyżej wymienionych było zatem przebiegłym i skrytym zabiegiem utrudniającym urzędnikowi działającemu w imieniu Wojewody (...) dokonującemu wpisu zaproszeń do ewidencji dotarcie do prawdy, co do rzeczywistej sytuacji majątkowej M. P. i M. W..

Warunkiem realizacji znamion czynu zabronionego z art. 272 k.k. jest także wydanie przez osobę upoważnioną dokumentu poświadczającego nieprawdę. W realiach przedmiotowej sprawy urzędnik działający w imieniu Wojewody (...) wpisując zaproszenie do ewidencji, a więc wprowadzając je do obrotu prawnego, poświadczył nieprawdę w zakresie okoliczności dotyczących zarówno chęci goszczenia obywateli białoruskich przez M. P. i M. W., jak również możliwości pokrycia przez te osoby kosztów związanych z pobytem cudzoziemców, w tym kosztów zakwaterowania i ewentualnego leczenia, kosztów powrotu do państwa pochodzenia lub zamieszkania lub kosztów tranzytu do państwa trzeciego, które udzieli pozwolenia na wjazd oraz kosztów wydalenia z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W świetle powyższych rozważań nie ulega więc wątpliwości, że działanie M. P. i M. W. wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 272 k.k., co poddawał w wątpliwość skarżący. Bezsporny jest również fakt, iż oskarżony K. K. dopuścił się przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. Zgodnie z dyspozycją art. 18 § 3 k.k. pomocnictwo jest tą formą zjawiskową przestępstwa, którego stroną podmiotową cechuje zamiar (bezpośredni albo wynikowy), aby inna osoba popełniła czyn zabroniony. Oznacza to, że pomocnik musi, co najmniej przewidywać i godzić się z tym, że jego działanie ułatwia popełnienie innej osobie czynu zabronionego. Zachowanie pomocnika musi mieć tę cechę, że obiektywnie czyni łatwiejszym wykonanie czynu zabronionego przez sprawcę głównego. Wobec tego, że w ujęciu kodeksowym, pomocnictwo nie stanowi samodzielnego typu przestępstwa, pomocnik musi

obejmować swoim zamiarem ułatwienie innej osobie popełnienia konkretnego przestępstwa i to ten zamiar, a nie faktycznie popełnione przez sprawcę przestępstwo wyznacza granice jego odpowiedzialności karnej. W ocenie Sądu Okręgowego lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, że zachowanie oskarżonego ułatwiło M. P. i M. W. realizację przestępstwa z art. 272 k.k. Nie budzi wątpliwości, że dostarczenie tym osobom informacji w postaci danych personalnych obywateli Białorusi zainteresowanych uzyskaniem zaproszenia niezbędnego do otrzymania wizy wjazdowej na teren Rzeczypospolitej Polskiej i przelanie na ich konta stosownych środków pieniężnych stanowiło pomoc w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy. Wskazać należy, że oskarżony K. K. sam składał wnioski o wpis zaproszeń do ewidencji, a w sytuacji, gdy nie mógł złożyć ich więcej podejmował działania mające na celu wyszukanie osób, które zachęcał do składania takowych wniosków oraz udzielanie im stosownych informacji w postaci danych personalnych osób, które miały zostać zaproszone. Oskarżony obejmował zatem świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie miał zamiar ułatwić oraz miał świadomość znaczenia swojego zachowania, w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie podzielił argumentów przedstawionych w apelacji przez obrońcę oskarżonego i na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach wydano w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.